

LEGENDA
O BRASLAVOVI

SEDEM POŽEHNANI

KNIHA TRETIA

IVANA
JUNGOVÁ

LEGENDA O BRASLAVOVI

KNIHA TRETIA

**SEDEM
POŽEHNANÍ**

LEGENDA O BRASLAVOVI

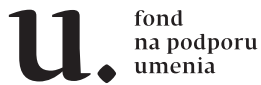
KNIHA TRETIA

**SEDEM
POŽEHNANÍ**

IVANA JUNGOVÁ

slovaart

Tento projekt finančne podporil

Text © Ivana Jungová 2018

Illustrations © Martin Schwarz 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3558-3

*Na úsvite s ranným brieždením
niesol sa jej hlas údolím.
Čo stane sa, nie je v kameni,
nájdeš to v znamení
toho, čo deje sa teraz.*

rok 860 Veľká Morava stredná Európa

Mĺkvosť starého duba

Lesana nabrala do hrsti bôb, fazuľu, hrach a umyla ich vo vedre s vodou. Choroba jej vzala veľa síl, cítila sa unavene, no zároveň šťastne, že sa dostala z najhoršieho. Azda jej dá démon choroby už pokoj. Letmo pozrela na Ladľku, ktorá ležala na posteli a spánok mala prerušovaný kašľom. Ťažké dubové dvere sa otvorili a závan chladného ostrého vzduchu rozrazil ťažký pach choroby.

„Zdravím ťa, Lesana,“ ozval sa zvučným hlasom Medvebog a striasol si z hune čerstvo napadaný sneh.

„Aj ja teba,“ usmiala sa naňho Lesana, „pod’ ďalej.“

Medvebog sa potešil a vstúpil do jej neveľkej zemnice. Sadol si za jednoduchý stôl a pozrel na misku s orieškami, ktorá stála uprostred. Zrak mu z nej skĺzol na stolovú dosku, ktorá bola už na mnohých miestach zoschnutá. Vľavo dokonca zival vypálený čierny flák. Medvebog si v duchu pomyslel, že ju na jar opravi a zadíval sa na spodok Lesaniných šiat. Zdobila ho rodová

výšivka jej nebohého manžela. Nitky sa na mnohých miestach pretrhli, vzory by bolo treba vypárat' a prerobiť. Lesana načrela drevenou naberačkou do kotlíka, v ktorom klokotal čaj a nabrala z neho do misky z vypálenej hliny. Ako prechádzala okolo Lad'ky, dcérka sa rozkašľala a prebudila.

„No tak, pst, pst,“ upokojovala ju Lesana, ale Lad'ka sa vyplašene posadila a vykašľala hustý hlien zafarbený krvou.

„Ach, toto musíme dať dole, teraz ti je to priťažké,“ Lesana sa nahla, že jej sníme drumbl'ú z krku.

„Nie, prosím ťa, nechaj,“ zašepkala Lad'ka a drumbl'ú chytila do rúk. Bola pre ňu nesmierne dôležitá. Ak ju dá dole, možno si na nej už nikdy nezahrá.

Medvebog vstal a oslobodil Lesanu od misky s čajom.

„Mala by si ju vziať k Radane,“ navrhol.

„Radana má veľa práce, nemôžem ju obťažovať,“ namietla Lesana a úzkostne pozrela na Medveboga.

„Už s tým prestať,“ zastavil ju Medvebog. „My sme jediní blízki ľudia, ktorí tu Radane zostali. Spraví to pre Lad'ku rada, uvidíš.“

„Duglan jej to bude vyčítať.“

„Ona sa Duglana nebojí. Poradí si s ním,“ odvetil Medvebog. „Len čo prestane snežiť, odnesiem Lad'ku do Veligradu.“

Na ich hlasy sa zobudila Vsemila a spýtavo sa pozrela na matku a Medveboga.

„Lad'ke sa prihoršilo,“ povedala jej so strachom v hlase Lesana, „začala vykašľovať krv.“

„Ach, ako môžem pomôcť?“ vydesila sa Vsemila.

„Obleč sa, zavolaj Spytka a zbehnite k ovciam,“ nakázal Medvebog, „zastúpiš ma tam.“

Vsemila poslúchla, zabalila sa do vlniaka a bežala k Dušovcom.

Len čo ustalo sneženie, Medvebog zakrútil Lad'ku do svojej hune a v náručí ju niesol do Veligradu. Po boku mu kráčal biely Drago, ktorý občas zaštekal na psy potulujúce sa po okolí. Cez Veligrad sa dostali rýchlo, uličky boli pusté. Pastier ráznym a pevným krokom vystupoval na vrch Ulicou bojovníkov, a len

čo sa ocitli pred Duglanovým príbytkom, Drago radostne zabrechal a zavrteľ chvostom.

„Medvebog, vitaj,“ Radana radostne otvorila dvere aj napriek Duglanovmu frflaniu. Úsmev jej však odkvitol na perách, keď v náručí svojho blízkeho uvidela bezvládnú Lad'ku.

Spolu s Medvebogom uložila dievčatko na jednoduché lôžko pod okienko prekryté teľacou kožou. Zriadila ho pre chorých, o ktorých sa bolo treba starať najmä cez noc, ak nemali už žiadnych príbuzných nažive. Len zázrakom bolo teraz voľné.

Lad'ke poutierala telo do sucha a hrudník jej natrela roztoopenou masťou. Potom ho zabalila do plátna a vlniaka. Len čo skončila, dvere sa sťažka otvorili.

„Koho to sem zase Černobog nesie?“ zamrmľal znechutene Duglan a fľochol na zasneženú postavu.

„Doniesla som Radane misky na masti,“ odvetila stroho Blažena, striasajúc zo seba sneh. Nato vošla rýchlo dnu a zavrela za sebou.

„Počula som od Zorana, že si sem doniesol Lad'ku,“ obrátila sa na Medveboga. „Ako sa cíti?“

„Nie veľmi dobre. Obávame sa, že...“ ustarostene povedal Medvebog a hlas sa mu zadrhol v hrdle.

„Ták, ták, treba sa obávať najhoršieho... ak nechcete siahnuť po mágii, celkom is... isto sa treba obávať najhoršieho,“ podnapito zatiahol Duglan.

„Hm... Radana mi vravela, ako veštíš z paštrnákovej polievky,“ zamračene riekol Medvebog.

„Radana... Radana... veď ty o mágii nič nevieš! Z niečoho sa veštiť musí,“ osopil sa na mladú bylinkárku čarodejník.

„No áno, niekto veští z krištáľovej vody, niekto z dozretých klasov a niekto z paštrnákovej polievky,“ uškrnula sa Radana.

„Pf... čo ty, hik, čo ty o tom vieš?!“

„Myslím, že by si sa mal správať tichšie pri lôžku chorého dieťaťa,“ napomenula ho vážne Radana.

Keď na ňu Duglan vrhol prepaľujúci pohľad plný zlosti, Medvebog sa pred Radanu postavil.

„Neopováž sa jej čokoľvek urobiť,“ zatiahol pomaly.

„Och, veď som ani nič nechcel,“ Duglan sa snažil ovládať hlas, aby bol mäkší a nevinnejší. Päste mu však ostávali zaťaté, hrudník mal kľčovito stiahnutý. Zázračná slina, ktorú dostala Radana od Bielej baby, sa zmrštila do guľky, pripravená padnúť na Duglanovu plešinu. Nič to, že sa okolo nej šplhajú po riedkych vlasoch vši, stačí jej, že sa Duglan zľakne, keď naňho dopadne jej nepríjemné mazľavé telo.

Napätie preťala Blažena, ktorá pôsobila, akoby si nič nevšimla a nič ju nezaujímalo: „Radana, nechám ti desať misiek. Prosím ťa, snaž sa nejaké aj predať, nielen rozdať ako minule.“

„Blažena, budem sa snažiť. No nedokážem predať miskú umierajúcejmu človeku,“ pozrela sa na ňu Radana a podišla k Ladke. Sklonila sa k chorému dievčatku a načúvala jej dychu.

Blažena sa chvíľu mlčky dívala na Ladku, ktorá upadla do spánku.

„Ak všetky výrobky rozdáme, môžeme od hladu umrieť aj my,“ hlesla nakoniec.

„Blažena, neumrieme. S Radúzom máte predsa pri rieke poličko. Dobré, úrodné. Dá sa na ňom vypestovať všetko, čo potrebujeme,“ namietla Radana a úpenlivo sa zahľadela na sestru.

Blažena jej neodpovedala, len sa obrátila na Medveboga: „Pod, musíme už ísť, opäť sa rozsnežilo.“

Keď sa za oboma zavreli dvere, Radana si mĺkvo sadla na lavicu. Vonku bolo ticho, tma sadala na krajinu, sneh ju prikrýval bielym plášťom. Oheň tlmene blkotal, udržiaval niektoré masti roztopené, aby ich bolo v prípade potreby možné hneď použiť. Kým Radana drvila sušené byliny, Medvebog s Blaženou kráčali nadol hradiskom.

„Ako sa má Radúz?“ spýtal sa Medvebog so záujmom, no Blažena len stroho odvetila, že sa mu darí dobre.

„Tam pri rímskej vile predsa chlapom nič nechýba. Kmeť Stanislav vyberá od obyčajných smrteľníkov toľko jedla, že by to stačilo aj na desať takých táborov,“ povedala kyslo Blažena. „Čo nevieš, akí sú tí budúci bojovníci dôležití?“

Medvebog mlčal a díval sa pred seba.

„Aj ty si sa mohol pridať, aby si sa cítil dôležito,“ povedala nahnevane.

Medvebog sa na ňu ľútostivo pozrel. Na všetko zostala sama a veľmi zatrpkla.

Razantne si striasol z brady snehové vločky, ktoré mu na nej začínali primrzáť a po chvíli váhania sa spýtal: „A o Rodanovi... vieš niečo?“

„Odkiaľ by som mohla vedieť?“ pozrela sa naňho Blažena a v očiach sa jej zablýšľali plamene. Ako sa vôbec môže pýtať! Čo nevie, že si pripadá, akoby jej niekto srdce dobodal nožom?

„Netuším, kade chodí,“ odvetila nahlas a odvrátila od neho tvár.

Medveboga zamrzelo, že svoju otázku vypustil z úst. Cítil, že sa jej dotkol. Mal si radšej zahryznúť do jazyka. Blažena bola posledný rok veľmi strohá. Stránila sa ľudí, takmer s nikým sa nerozprávala. Na Moste starého tura sa minuli s Arnufom.

„Odkiaľ ideš?“ prekvapene sa ho opýtal Medvebog. „Bol si za niekým v našej osade? Potrebuješ drevo či ovcu?“

„Ách, čo ty pýtať, medved!“ Arnufovi by sa od hnevu zježilo tých pár vlasov na hlave, ktoré mu zostali, ak by ich nemal zasnežené a zlepené do chuchvalcov.

Medvebog zostal stáť, čakal na odpoveď.

„No čo ty dívať... Ból som... ból som hen u Zorana. Vyslať kmeť Stanislav. Zoran je možno zlodej. Kradnúť prasce!“

„Zoran žiadne prasce nekradne,“ tlmene povedal Medvebog a pozrel hore na strážnikov, ktorí popíjali medovinu na vežiach vstupnej brány.

Blažena mlčky stála, pohľad jej sklízaval z Medveboga na dušníka.

„To vy dááť pozor!“ Arnuf výstražne zdvihol prst a vykročil po moste smerom do hradiska.

Medvebog si napravil huňu a spolu s Blaženou pokračoval v ceste domov.

„Blažena, ak by si niečo potrebovala,“ povedal jej na rázcestí pri kaplnke, „pokojne sa na mňa obráť.“

„Vďaka. No myslím, že nebudem potrebovať nič,“ odvetila Blažena a ponáhľala sa na Západný dvorec.

Sneh pod jej krpcami tíško vŕzgal. Padajúce snehové vločky mimovoľne zakrývali stopy divej svine, ktoré nemali na chodníku vedúcom k Západnému dvorcu čo robiť. Zlatko v tomto období prasiatka v lese nepásol. Zoranovci si ponechávali len jednu jedinú prasnicu. Ostatné prasiatka sa zabili deň pred zimným slnovratom a boli odovzdané veľmožom i bohatším remeselníkom, ktorí im ich zverili do opatery. Blažena kráčala a nevšímała si nič vôkol seba. Západný dvorec zúfalo kričal samotou. Všetci boli preč. Len pár sliepok pobehovalo po dvore. Príkro ich zahнала a vošla do svojej zemnice. Medová sviečka v drevenom kahanci ešte horela, no bolo treba priložiť na oheň. Keramikárka nadvihla ľanové plátno nad jednou z drevených misiek a spokojne ho zase pustila. Cesto na placky bolo správne odležené, zostávalo len pridať pár pretlačených strúčikov cesnaku.

Ticho si niečo šepkala, ako ľudia, ktorí žijú dlhšie sami, a bez citu vmiešavala pretlačený cesnak do cesta. Myslela na sestru a mračila sa. Vedela, že opäť väčšinu keramických misiek daruje a jej nezostane na jar nič iné než zasiat' o značné množstvo kvaky a paštrnáka viac. Ak získa na trhu semená, tak aj kapusty, šošovice, bôbu, vodnice a repy. Bez Radúza, ktorý sa cvičí za Gradskou tíšinou v narábaní so sekerou. Pár dní po zimnom slnovrate sa k novému vojsku vybral aj Slávo. Rastislav každým dňom vyčkával na návrat poslov, jej Rodana, Bojana a Žiarovíta, ktorí mali priviesť posilu. O legendárnom Braslavovi hovoril každý. Všetci netrpezlivo čakali na návrat chlapcov. Možno so sebou Braslav privedie aj celé vojsko a oni sa konečne zbavia Frankov. Blažena dala piecť placky a vo chvíli, keď sa začali sfarbovať do ružova, na dvere ktosi silno zabúchal.

„Čo sa deje?“ zamrmlala Blažena a otvorila dvere.

Stál v nich Zoran, netrpezlivo prešľapujú.

„Blažena, prosím ťa, daj mi niekoľko misiek na bravčové mas-ti. Posiela ma Radana. Dnes večer sa chorým opäť priťažilo,“ úpenlivo riekol Zoran.

„Pred chvíľou som tam bola!“ vybuchla Blažena. „Nemôžem. Nebudem mať z čoho žiť.“

„Blažena, tí ľudia nemajú čím zaplatiť...“

„Je to ich vec. Musíte sa dohodnúť s kniežaťom Blahoslavom a jeho kmeťom Stanislavom. Nech mi zaplatia, ak majú mojeisky ísť ľuďom len tak,“ stroho povedala Blažena.

„Aj Radana robí zadarmo...“ začal Zoran.

„Tiež nebude môcť donekonečna,“ skočila mu do reči Blažena. „Viem, že všetky hrivny putujú do nového vojska. No čo sa s nami stane, ak pomrieme na chorobu krvavého kašľa?“

Sused sa na ňu zarazene pozrel.

„Koho budú tí bojovníci brániť?!“ Blažena rozhorčene rozhodila rukami.

Zoran si zamyslene pošúchal bradu. Áno, v niečom má Blažena pravdu. Blahoslav by mal vyčleniť dajaké prostriedky na liečbu chorých. Rozlúčil sa s ňou, jemne zavrel dvere a rýchlym krokom vyrazil do hradiska. Tým smerom, kde pred časom pochovávali jeho ženu Zlatku, sa nedokázal pozrieť. Každý večer sa mu ešte tislisly do očí, keď si na ňu spomenul. Všetko v zemnici mu ju pripomínalo. Dýchala z každého dreveného výrobku, ktorý po jej boku vystružlikal. Ešteže mu zostal Zlatko, s ktorým pomáhal ostatným Klokočincm.

Zoran náhlivým krokom prešiel po Moste starého tura a vstúpil do hradiska. Bolo už ponorené do tmy, len zo zemnic sa hlásil život v podobe voňavého dymu, ktorý stúpala zo striech a zmiešava sa s mrazivým dymom.

„Keby si ty sám nebol zlodejom, tak tvojej susede pár misiek preplatím,“ ohrnul kmeť Stanislav nos nad jeho návrhom a vyšikoval ho von.

Zoran sa rozhorčene posťažoval Radane a s nádejou rozbitou na márne kúsky sa vrátil naspäť do osady. Radana nemusela ovládať mágiu, aby vedela, ako to dopadne. To, že kmeť Stanislav nepúšťa z rúk len tak železnú hrivnu či kus plátna, sa vedelo. Na druhej strane, ak to takto pôjde ďalej, čochvíľa mu nikto hrivnu ani plátno neodvedie. Blahoslav nebude mať z čoho platiť vojsko.

A ani kňazná Jaroslava si nebude môcť kúpiť nové náušnice, užkrnula sa Radana.

Krátko sa pozrela na Lad'ku, ktorá prerývane dýchala. Nahla sa a z pier jej utrela zoschnutú krv.

„Daj viac z tej vrbovej kôry,“ vyšplhala sa jej po ruke Slina slinôčka.

Radana na ňu dala a do kotlíka s vriacou vodou vsypala viac kôry. Bdela, modlila sa a načúvala Lad'kinmu dychu. Snažila sa nevnímať Duglanovo opité chrápanie. Drobná spoločníčka jej podchvíľou pomáhala, miešala odvary. Varešku držala slizkou panôžkou.

Uprostred noci sa Radana strhla. Zaspala posediačky pri Lad'ke, ani netušila ako. Hlavu si opierala o podporný drevený stĺp, ktorý sa nachádzal uprostred zemnice. Bol na ňom zakvačený kahanec s medovou sviečkou. Jej plameň slabo osvecoval tmavý domec. S nevôľou si sňala zo šije zaschnutý vosk, ktorý na ňu musel zhora nakvapať.

„Uááá, uááá,“ zazívala aj Slina slinôčka, „deje sa niečo? Čo??? Ách, pre Ladu milenú! Ved' my sme zaspali. Ách, ach, ách, dúfam, že Morena je ďaleko.“

Slina vyskočila na dve hrubé panôžky, ktoré sa jej od samého strachu sfarbili do čierne a odrazila za nahor na okno. Telo pripadla na kožu, ktorou bolo okno zastreté.

„Uf, našťastie, na obzore nikoho nevidím,“ vydýchla s úľavou.

„To som rada, že nikoho,“ usmiala sa Radana a napravila si plentu.

„Naozaj nikoho, ani vonku v závejoch, ani tu v zemnici. Okrem nás, teba, chorej Lad'ky a mňa tu nikto nie je.“

„Akože nie? Zabudla si ešte na spiaceho Duglana.“

„Nie, nezabudla. Ani ten tu nie je,“ hlásila Slina slinôčka a zmenila sa na bádateľskú svetložltú.

Radana vstala a pozrela na Duglanovo lôžko. Naozaj bolo prázdne.

Kam len mohol uprostred noci ísť?

Keby vonku nevládla Meluzína s treskúcou palicou, otvorila by dvere a vyzrela von. No nechcela.

Spýta sa ho ráno. Teraz treba skontrolovať Lad'ku, znova jej natrieť hrudník liečivými masťami. Sline slinôčke nebolo treba nič vravieť. Odkedy sa k nej prepašovala v koženom vrecúšku na jantár, stihla sa už u Radany kadečomu priučiť. Odrazila sa a doskočila na trám, na ktorom viseli zväzky bylín a plátenné vrecká s nachystanými zmesami. Odkvačila pľúcnik, stavikrv a vrecko s vrbovou kôrou, na ktorú nedala dopustiť.

Lad'ka niečo vravela zo sna, akoby sa doň viac a viac prepádala.

„Nie je to dobré,“ vzdychla si Radana sama pre seba. No Slina slinôčka ju počula, vyskočila jej na plece a pohladila ju po ňom.

„Možno by si mohla skúsiť popýtať dub za Slnečnou stráňou,“ navrhla.

Radana sa na ňu prekvapene pozrela.

„Však veľký, starý, rozložitý dub!“ rozhodila panôžkami Slina slinôčka.

„Máš pravdu,“ povedala pomaly Radana. Aký výborný nápad! Nechcela veriť tomu, že jej samotnej to nezišlo na um.

Keď zachrípnuté kikiríkanie kohúta z blízkeho Miroslavovho dvorca ohlásilo blížiacie sa brieždenie, Radana vyšla von a nachystala sane. Lad'ku zabalila do Duglanových vypĺznutých kožušín a tmavou ulicou ju ťahala nadol.

„Teta Radana, kam to ideme?“ opýtala sa Lad'ka napoly zo spánku.

„Pst, spinkaj,“ zašepkala Radana.

Hradisko sa pomaly prebúdzalo. Z mnohých kútov sa nieslo štrnganie misiek a špláčot vody z vedier, ktorou sa ľudia ráno umývali. Do ocelovosivého brieždenia sa vmiešavali pásy dymu stúpajúce zo striech. Z mnohých zemnic sa ozýval kašeľ, ktorý Radane trhal uši, ťažko sa jej ho počúvalo. Pri každom zakašľaní cítila výčitky svedomia, že nedokázala hradišťanom pomôcť tak, ako by chcela. Možno nie je až taká dobrá bylinkárka. Možno by sa mala vrátiť naspäť ku tkaniu. Úkosom pozrela na spiacu Lad'ku na saniach. Lenže, kto by potom liečil chorých?

Sane sa mierne na briežku rozbehli a odohnali Radanine čierne myšlienky. Mala čo robiť, aby jej neušli.

„Héj! Hops! Zastavte sa,“ kričala na ne, akoby ju mohli počuť a s úzkosťou držala špagát.

„Mám sa pod ne hodiť?“ žmurkla Slina slinôčka. „Pribrzdi-li by.“

„Čo si?“ pokrútila Radana hlavou. „Leteli by o to rýchlejšie.“

„Teta! Teta! My vám pomôžeme!“ zakričali na Radanu deti, ktoré smerovali k rieke po vodu.

Radana sa zasmiala a prenechala špagát plavovlasému chlapcovi. Ladka pokojne spala, občas zo spánku zakašľala. Deti pomohli Radane odťahnúť sane až k mostu, pod ktorým sa ospanlivo hojdali člny. Drevený most bol zrána klzký pre novú vrstvu ľadu, ktorá sa v noci vytvorila. Radana sa dostala na druhú stranu ľahko a mlčky prešla okolo klokočinského rybníka. Na Lesaninej zemnici boli dvere zavreté, zrejme ani Vsemila ešte nešla nasypať zrno sliepkam.

„Dobre, že nevedia,“ zašepkala si Radana sama pre seba. „Aspoň sa nebudú báť. Ak by zistili, že ani ja si už neviem rady, podľahli by panike.“

Radana prešla aj popred tichú kováčovu zemnicu. Vedela, že Tichomíra je ešte stále chorá. Kováč obmedzil svoju prácu, aby sa o ňu mohol starať.

Musí sa niečo stať. Čoskoro stratíme polovicu osadníkov a hradíšťanov. Možno by som sa mala začať učiť zaklínať. Zrejme naozaj bude treba vyhnať démona choroby, premýšľala Radana, keď kráčala po Chmeľovom moste. V lužnom lese Stromová muzika sa jej myšlienky zvrtili smerom k Bojanovi, Rodanovi a Žiarovítovi.

Kde len sú? Srdce sa jej zachvelo, na chvíľu akoby zostalo stáť.

„Teta Radana, kam to ideme?“ ozvala sa Ladka, ktorá ju vytrhla z úzkostných predstáv. Jej hlások, aj keď bol slabý, prebudil zasnežený lužný les. Pár zvedavých piadimužíkov vykuklo spoza jaseňov, vrb a jelší. Víly ju nepočuli, spali schúlené hlboko pod zemou v koreňoch stromov.

„Ladinka, ideme k starému dubu,“ odvetila Radana krátko.

„K tomu, čo rastie pod Slnečnou stráňou?“ opýtala sa Ladka.

„Áno,“ prisvedčila Radana. „Čoskoro tam budeme.“

Ladka privrela oči a tíško vzdychla: „Dobre, teta Radana, dobre.“

Než dorazili k dubu, Ladka opäť spala.

„Myslím, že ju nebude treba budiť,“ hlesla Slina slinôčka, ktorá sa spod šiat vyšplhala Radane na plece.

„Ach, úplne som zabudla, že si tu,“ striasla sa Radana.

„Áno, omŕzala mi moja hladká pokožka. Skoro sa zmenila na ľad,“ riekla slina s hrôzou v očiach, „ale pod tvojimi šatami je tak príjemne teplučko.“

Radana pokrútila hlavou a zatiahla sánky pod dub, na ktorý začali dopadať prvé záblesky brieždenia.

Slina sa odrazila a doskočila na zmrznutý koreň stromu, ktorý sa hadil spod zeme. Pricapila sa naň a ticho načúvala. Potom zakývala Radane mrznúcou panôžkou.

„Myslím, že môžeme začať.“

Radana prikývla a oprela si čelo o kmeň stromu. Začala sa k nemu ticho modliť, prosila ho o pomoc. Prosila ho o silu pre Ladku, aby dokázala zvíťaziť nad chorobou.

„Myslíš, že to má význam? Možno hlboko spí a nepočuje ma,“ odvrátila sa podchvíľou k Sline slinôčke.

„Nepochybuj,“ zamračila sa slina, „napokon, nemáš čo stratiť.“

Radana ďalej pokračovala v modlitbách a prosbách. Privolala na pomoc Perúna, Veles a Ladu. Keď skončila, priviazala na holý konár dubu špagátik, ktorý si nachystala u Duglana.

Ladka celý obrad prespala a spala aj vtedy, keď už Radana so Slinou slinôčkou pod šatami kráčala Stromovou muzikou.

Pri Chmeľovom moste trojica znenazdajky narazila na Duglana.

„Čo tu robíš?“ prekvapene sa ho Radana spýtala.

„Čo-čo-čo... čo by asi tak čarodejník robil v blízkosti lesa, há?“ spýtal sa Duglan pohoršene.

„V blízkosti zasneženého lesa skutočne neviem,“ odvetila Radana neisto.

„Bol som zbierať lišajník,“ fľochol na ňu Duglan. „Mala by si sa viacej učiť, tkáčka.“

Radana neodvetila. Nebude sa s ním hádať. Nemá síl nazvyš. Deň sa ešte len začína, čoskoro ju bude potrebovať celé hradisko. Chcela nechať celú záležitosť tak.

Náhle jej však čosi napadlo: „A kde máš ten lišajník, Duglan?“
„Kde, kde, no tu. Aha, pozri,“ čarodejník zalovil v plátennom vrecku, ktoré mu viselo za opaskom a vylovil z neho zhúžvaný suchý lišajník.

Radanino podozrenie sa rozplynulo.

„A na čo ho potrebuješ?“ spýtala sa so záujmom.

„Keby si sa chcela naučiť niečo magické, povedal by som ti,“ Duglan sa poobzeral vôkol seba a zašepkal, „ale nie tu, môže nás kdekto počuť. Najbezpečnejšie miesto je moja zemnica.“

„Prečo si to myslíš?“ vyplašila sa Radana.

„Pamätáš si na stopy divej svine, ktoré si videla na hradisku?“ spýtal sa jej Duglan.

Radana mlčky prikývla.

„Vídavam ich všade. Sú v lese, pri zemniciach na hradisku, v osadách,“ povedal Duglan a poškrabal sa na hlave.

„Aj ja ich vidím hocikde. No už som si zvykla,“ mykla plecom Radana, „nič zlé sa neprihodilo.“

„Zatiaľ nie, ale nikdy nevieš,“ Duglan zdvihol prst a nato si napravil kabátec. Opäť sa začínal dvíhať studený vietor, ktorým ho Meluzína trápila v noci.

Kraľulčie perie

Bojan sa nahnevane pozeral smerom k skupine ihľičnatých stromov, medzi ktorými Sláva zmizla. V rukách zvieral kraľulčie perie a bol rozhodnutý jej ho nedať, nech prosí, koľko len bude chcieť. Oklamala ich neskutočným spôsobom a on jej to nemienil len tak darovať. Netušil, kde je Rodan so Zoravielou. Naposledy ho videl pred zemnicou. Kričal naňho, nech vráti Sláve jej perie. Nechcel ho počúvať. Už mal dosť všetkých tých zbytočných rečí. Zbytočná bola cesta do Skalistých divých hôr! Zbytočné bolo celé putovanie.

Ach! Akí len boli hlúpi!

Po celý čas mali toho príšerného strieborného kraľulca pred sebou. Stačilo sa len pozrieť na kahanec a vysloviť slovo Braslav – a už by sa pred nimi zjavil. Bojan od hnevu soptil, prerývane dýchal, líca mu horeli.

Fialka by nikdy neskončila kdesi v otroctve.